

padě použito způsobem zákona odpovídajícím. Změnu takovou provést by mohl opět jen orgán k tomu povoláný, ať již dotčené mezistátní forum, ať státy, jejichž vzájemný poměr byl aktem tím v té které otázce upraven, a to opět ať již dohodou mezistátní, ať aktem vnitrostátním, k němuž by došlo legislativní cestou, odpovídající ústavě.

Že tento právní názor odpovídá zcela i tomu, jak na povahu onoho aktu a jeho obsah požíraly oba zúčastněné státy, republika čsl. s jedné a republika polská s druhé strany, patrno zejména i z toho, že jejich dohodou byla dotčená opční lhůta, článkem III. rozhodnutí konference velvyslanců z 28. července 1920 stanovená, prodloužena do 28. dubna 1922 (oběžník min. vnitra ze 4. března 1922, Věstník min. č. 69), jakož i dále ze smlouvy mezi oběma jmenovanými státy dne 23. dubna 1925 uzavřené a vyhlášené ve Sbírce zák. a nař. dne 29. dubna 1926 pod č. 56, mající za účel urovnání všechny zásadní, dosud sporné otázky a upravití různé právní poměry v důsledku rozdělení Těšínského Slezska, Oravy a Spiše, provedeného rozhodnutím konference velvyslanců z 28. července 1920, kde v příčině žádosti o propůjčení státního občanství stanoveno bylo v části I. čl. I. č. 2, že osoby tam blíže uvedené, které žádosti takové dosud nepodaly, mohou učiniti tak ještě během tří měsíců ode dne, kdy toto ustanovení nabude účinnosti, kdežto v příčině opčních prohlášení smluveno bylo pod č. 3 toliko, že budou vyřízena do jednoho měsíce ode dne, kdy ustanovení to nabude účinnosti, z čehož je jasně patrno, že obě zúčastněné vlády vycházely z předpokladu, že lhůta opční v té době, dne 23. dubna 1925, již uplynula.

Kdyžtě tedy žal. úřad st-lovo opční prohlášení, nesporně teprve dne 11. července 1925 podané, odmítl jako opožděné a vyslovil, že st-l prohlášením tím čsl. státním občanem se nestal, nelze v tom spatřovati se žádného hlediska bezprávný zásah do subj. práv st-lových a bylo proto zamítnouti stížnost jako bezdůvodnou.

Č. 6992.

Veřejní zaměstnanci (Podk. Rus): Slib, složený při okupaci Podk. Rusi čsl. vojskem podle nařízení velitele vojska toho, nenahrazuje slibu podle § 2 zák. č. 64/1918.

(Nález ze dne 22. prosince 1927 č. 23.727).

V ě c: Jakub K. v Berehovu proti župnímu úřadu v Mukačevě stran pense.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Podáním ze dne 1. června 1920 žádal st-l, dovoláváje se toho, že byl předešlého dne propuštěn ústně ze služby a že byly mu zároveň zastaveny jeho dosavadní služební požitky —, aby byl o propuštění tom vyrozuměn též písemně, ježto prý je ochoten službu i nadále konati a poněvadž i jiným úředníkům povolena byla hlůta ke složení slibu až do 25. července 1920. — Rozhodnutím z 30. prosince 1920 nevyhověla civ. správa Podk. Rusi st-lově žádosti o přijetí do služby, ježto svého času nesložil slib poslušnosti čsl. republice. — Rozhodnutím z 30. května 1922 nevyhovělo presidium civ. správy Podk. Rusi

opětovné žádosti st-le, býv. oficiála župní sirotčí sedrie v Berehovu, o přijetí do státní služby. — — —

Nař. nyní rozhodnutím zamítl žal. úřad st-lovu žádost o přiznání pens. požitků z důvodu, že týž byl dvakráte vyzván, aby složil služ. slib čsl. republice, odepřel však tak učiniti, čímž dal sám zřejmě na jevo, že na další službu v republice nereflektuje. Jeho žádosti o pensí se nevyhovuje podle 2. odst. § 7 vl. nař. č. 476/20, ježto bylo zjištěno, že po dobu, kdy byl za čsl. republiky v úřadě, byl velmi nesvědomitý a odpíral různá vysvětlení od něho požadovaná, čímž dopustil se jednání namířených proti čsl. státu.

Stížnost do rozhodnutí toho podanou shledal nss bezdůvodnou.

Nss dovodil již v nál. Boh. 3761/24 adm., že býv. župní úředníci, k nimž náležel i st-l jako oficiál župní stolice v Berehově, kteří ustanoveni byli před 28. říjnem 1918, nemají podle § 8 zák. č. 210/20 nároku na pensijní požitky, nesložili-li slibu poslušnosti čsl. republice a nebyli-li ponecháni po složení slibu toho ve svých dosavadních úřadech.

Podmínky té však u st-le není, když byl právě pro nesložení onoho slibu svého úřadu pravoplatně zbaven a z téhož důvodu i jeho dosavadní požitky mu již tehdy byly zastaveny.

Na tom nemění nic okolnost, které se st-l nyní dovolává, že prý totiž složil již dne 22. července 1919 slib, požadovaný na něm plukovníkem okupačního vojska H., když — i kdyby udání to odpovídalo skutečnosti — slib nařízený velitelem okupačního vojska u příležitosti obsazení dotčeného území není služebním slibem, předepsaným cit. § 2 zák. č. 64/18. Že pak tohoto slibu st-l nesložil, nepopírá a přiznal v řízení správním výslovně. — — —

Č. 6993.

Státní občanství. — Administrativní řízení (Slovensko): I. Právo uherského krále udělit státní občanství podle § 17 zák. čl. L:1879 vykonává v čsl. republice vláda, nikoliv min. vnitra, ani min. pro Slov. — II. O podmínkách naturalisace podle § 8 cit. zák. čl.

(Nález ze dne 22. prosince 1927 č. 25.129).

V ě c: Dr. Alexandr B. v Užhorodě (adv. Dr. Ed. Kalabis z Prahy) proti ministerstvu vnitra o státní občanství.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á .

D ů v o d y: V žádosti za udělení státního občanství čsl. ze 4. února 1922 uvedl st-l, že se narodil dne 1. března 1894 v obci V. (ve východní Haliči), že jest do této obce dosud příslušným, že byl dne 2. května 1921 jmenován prozatímním župním podnotářem a přidělen k župnímu úřadu v Michalovcích a konečně, že obec Michalovce slíbila udělit mu dom. právo pro případ nabytí čsl. státního občanství. — Žádost předložena byla min. vnitra, které výnosem z 18. února 1922 zmocnilo min. pro Slov., aby žadateli jménem min. vnitra udělil čsl. státní občanství, což ministr Slov. výnosem z 1. března 1922 učinil.

V roce 1925 nařídilo min. vnitra, aby mu předloženy byly veškeré spisy, týkající se této věci, načež nař. rozhodnutím vyslovilo toto: »De-kretem ministra pro Slov. z 1. března 1922 uděleno bylo st-li státní ob-